

Розділ 2

ІСТОРІЯ ДЕРЖАВИ І ПРАВА

УДК 340.132(477)

Б. В. КИНДЮК

МОНІТОРИНГ КІЛЬКІСНИХ ПОКАЗНИКІВ КК УРСР 1960 р.

Показано практичне використання методики моніторингу нормативно-правових актів, побудованої на розрахунках кількості знаків, які припадають на кодифікований акт, главу, статтю. Доведена наявність тенденції гуманізації покарань у КК УРСР 1960 р., значної нерівномірності розподілення актового матеріалу та виділено пріоритетний напрямок правового регулювання, який пов'язаний з відповідальністю за військові злочини. Виконані розрахунки загальної кількості знаків у КК УРСР 1960 р. показали збільшення обсягу матеріалу, кількості статей у порівнянні з КК УСРР 1927 р.

Ключові слова: моніторинг, Кримінальний кодекс УРСР 1960 р., кількісні показники, пріоритетні напрямки, санкція.

Киндюк Б.В. Мониторинг количественных показателей УК УССР 1960 г.

Показано практическое использование методики мониторинга нормативно-правовых актов, построенной на расчётах количества знаков, прихо-

---

© КИНДЮК Борис Володимирович – доктор юридичних наук, професор кафебри теорії та історії держави і права Тернопільського національного економічного університету

дячихся на кодифіцирований акт, главу, статтю. Доказано наличие тенденции гуманизации наказаний в УК УССР 1960 г., значительной неравномерности распределения актового материала и выделено приоритетное направление правового регулирования, связанное с ответственностью за военные преступления. Выполненные расчёты общего количества знаков в УК УССР 1960 г. показали увеличение объема материала, количества статей по сравнению с УК УССР 1927 г.

Ключевые слова: мониторинг, Уголовный кодекс УССР 1960 г., количественные показатели, приоритетные направления, санкция.

Kindyuk Borys. Monitoring of quantitative indicators of the CC of the USSR 1960

The article shows the practical use of the methodology for monitoring regulatory legal acts, built on the calculation of the number of characters attributable to the codified act, chapter, article. The existence of a tendency for the humanization of punishments in the Criminal Code of the Ukrainian SSR in 1960, the considerable unevenness of the distribution of the act material, and the priority direction of legal regulation related to the responsibility for war crimes are proved. The performed calculations of the total number of characters in the UK of the Ukrainian SSR in 1960 showed an increase in the volume of material, the number of articles compared to the UkrSSR Criminal Code of 1927.

Keywords: monitoring, Criminal Code of the Ukrainian SSR in 1960, quantitative indicators, priority directions, sanction.

Актуальність теми дослідження пов'язана з трьома причинами. По-перше, підвищення ефективності законодавства потребує проведення низки теоретичних розробок, серед яких важливе місце посідає моніторинг нормативно-правових актів. За допомогою цього заходу проводиться впорядкування законотворчої діяльності, дослідження структури, конструкції нормативно-правових актів. По-друге, на сьогодні існує методика кількісної оцінки нормативно-правових актів шляхом проведення розрахунків кількості знаків частин, глав чи розділів, статей, які входять до нього. Використання такої методики забезпечує перехід від описових методів до кількіс-

них, що дає змогу виділити пріоритетні напрямки правового регулювання, оцінити рівномірність розподіленого матеріалу в середині кодексу. По-третє, в Україні фіксується процес постійного збільшення скоєних злочинів, їх числа та видів, які становлять собою особливу суспільну небезпеку. Однією з причин такої ситуації є мала ефективність чинного кримінального законодавства, яке потребує свого вдосконалення, доповнення та внесення змін. З метою вирішення цього завдання може бути використаний правовий досвід, накопичений у різні історичні періоди, а особливо в часи існування радянської України. Виходячи з цього, є доцільним провести моніторинг Кримінального кодексу (далі – КК) УРСР 1960 р. з метою отримання кількісних показників цього законодавчого акта. Інтерес до КК УРСР 1960 р. є не випадковим з причини того, що методи та способи, застосовані у цьому акті, не отримали уваги з боку науковців. Такі дослідження можуть суттєво допомогти у процесі запобігання помилкам, які мали місце в минулому та не допустити подібного у сучасний період.

Аналіз публікацій показує, що питанням, пов'язаним з дослідженням КК УРСР 1960 р. присвятили свої роботи Ж.О. Дзейко, І.Й. Бойко, В. Л. Мунтян, Ю.С. Шемшученко, С.Б. Гавриш, В.К. Матвійчук, Н.І. Титова, З. Г. Корчева, М. К. Гнетнев, М.Д. Дякур та ін. Такі дослідження у багатьох випадках присвячувались питанням охорони природи, більш загальний характер носили розробки Ж.О. Дзейко, яка розглядала правила та засоби законодавчої техніки, М.Д. Дякур – питання кримінальної відповідальності за замах на злочин, а М.К. Гнетнев – такі тяжкі злочини, як зрада батьківщині, шпигунство, терористичний акт, диверсія. Питання проведення моніторингу нормативно-правових актів, прийнятих у сфері кримінального права, розглядалися побіжно у зв'язку з дослідженнями більш загальних питань юридичної науки. Одночасно з цим питання моніторингу розробляли Ю.В. Градова, І.В. Жужгов, П.М. Рабінович, Л.О. Іванова, В.М. Косович, Н.Р. Нижник, І.І. Онищук, М.М. Черногор, І.Д. Шутак та ін. Питанням проведення розрахунку кількісних показників нормативно-пра-

вових актів присвятили свої праці М. Гродзинський, Ж.О. Дзейко, О.Л. Копиленко, Б.В. Кіндюк, А.О. Золотарьова.

Слід розпочати з дослідження двох блоків питань: а) розгляд причин прийняття КК УРСР 1960 р.; б) розгляд поняття «моніторинг» та використання кількісних показників з метою його проведення.

І. Причиною прийняття КК УРСР 1960 р. стали зміни в політиці Радянського Союзу, які увійшли в історію держави і права під назвою «хрущовська відлига» та були направлені на пом'якшення і демократизацію комуністичного режиму. Даний законодавчий акт будувався на принципах і загальних положеннях, встановлених Основами кримінального законодавства Союзу РСР і союзних республік, які затвердила Верховна Рада СРСР у 1958 р. Основним завданням КК УРСР 1960 р. була заміна прийнятого у сталінські часи КК УСРР 1927 р., який перестав відповідати новим суспільно-політичним реаліям. Прийняття цього документа проводилося шляхом реалізації загальносоюзної програми кодифікації кримінального законодавства, у рамках якої були прийняті аналогічні кодекси майже у всіх союзних республіках Радянського Союзу. Тому 28 грудня 1960 р. Верховна Рада УРСР прийняла КК УРСР 1960 р., який фактично продовжував діяти до прийняття КК України 2001 р. та до якого постійно вносились зміни. КК УРСР 1960 р. у порівнянні з КК УСРР 1927 р. будувався на більш гуманістичній доктрині взаємовідносин держави і суспільства, що доводить декриміналізація в ньому понад 70 діянь, які визначалися раніше як злочин. Основні положення даного акта свідчили про значну демократизацію кримінальної політики держави через скасування жорстких і невизначених норм у кримінальному законодавстві сталінської епохи, до числа яких належало поняття «ворог народу». Як вказує Ж.О. Дзейко, на першому місці в Особливій частині Кодексу розташована глава, норми якої встановлюють відповідальність за вчинення державних злочинів, а в цілому кодифікований акт виходить з ідеї першості інтересів держави, а не інтересів особи¹.

II. Наступним етапом дослідження є розгляд поняття «моніторинг», яке має латинську основу, а слова «*monere*», «*monitor*», «*monitorius*», «*monitum*», «*monitus*» є однокореневі і багатозначними. В цілому, цей термін означає певним чином організовану діяльність по систематичному збору інформації про стан об'єкта. Існує кілька підходів до визначення механізму проведення моніторингу законодавства і правозастосовчої практики. Так, І.Д. Шутак вважає правовий моніторинг основною ланкою механізму реалізації правотворчої політики та підвищення ефективності його регулюючого впливу². Розглядаючи механізм реалізації аналітичної функції правового моніторингу, І.І. Онищук вказує, що вона складається з наступних компонентів: 1) інституційна складова; 2) технологічний компонент; 3) техніко-юридичний компонент³. Розгляд змісту останнього компоненту показує, що він являє собою сукупність юридичних засобів, прийомів, способів та методів оцінки об'єкта моніторингу, а також даних про його стан, динаміку та перспективи розвитку. Виходячи з такої позиції, пропонується оцінювати стан нормативно-правових актів за допомогою використання кількісних показників, які ґрунтуються на підрахунках кількості знаків акту, його частин та інших показників. За пропозицією О.Л. Копиленка та Б.В. Кіндюка, до їх числа вважаються належними: загальна сума знаків – $\sum x_i$, кількість статей – N , середня кількість знаків, що припадає на статтю в кожному документі – $\bar{x}$, середньоквадратичне відхилення – σ , ексцентриситет – ε , а також такі статистичні показники, як коефіцієнт варіації – cv і коефіцієнт асиметрії – cs_4 . За допомогою цих показників реалізується методика моніторингу нормативно-правових актів, яка складається з таких п'яти пунктів: 1) аналіз змісту нормативно-правового акта; 2) дослідження структури закону; 3) розрахунки кількості знаків, з яких складається законодавчий акт; 4) розрахунки статистичних показників, які дають уявлення про розподіл матеріалу всередині акта; 5) практичне застосування результатів, отриманих при реалізації методики.

I. Аналіз змісту необхідно розпочати з розгляду такого важливого показника, як кількість статей, за якими встановлювалось по-

карання у вигляді смертної кари. У КК УРСР 1960 р. їх кількість становила 25, у КК УСРР 1927 р. – 45, що свідчить про наявність тенденції гуманізації покарань. Найбільша кількість статей, які передбачали найвищу міру покарання, припадала на Главу ІХ «Військові злочини» – 15; в свою чергу, у Главі І «Державні злочини» Особливої частини їх число складало 9, а найменша кількість – одна стаття (ст. 93 «Умисне вбивство при обтяжуючих обставинах») входить до Глави ІІІ «Злочини проти життя, здоров'я, волі і гідності особи». Значний інтерес викликає внесення змін до санкції ст. 80 «Порушення правил про валютні операції», яка раніше передбачала позбавлення волі на строк від трьох до восьми років з конфіскацією валютних цінностей і цінних паперів. З метою посилення кримінальної відповідальності за злочини, пов'язані з валютними операціями, на підставі особистої вказівки першого секретаря ЦК КПРС М.С. Хрущова 1 липня 1961 р. був прийнятий Указ Президії Верховної Ради Української РСР "Про посилення кримінальної відповідальності за порушення правил про валютні операції". На підставі цього акту були внесені зміни до ст.ст. 24, 80 КК УРСР 1960 р., згідно з якими санкція ст. 80 передбачала позбавлення волі на строк від п'яти до п'ятнадцяти років з конфіскацією майна, валютних цінностей і цінних паперів із засланням на строк до п'яти років чи без такого або смертною карою з конфіскацією майна, валютних цінностей і цінних паперів. Тобто після внесення таких змін загальна кількість статей, які передбачали покарання у вигляді смертної кари, збільшилось на одну та склало 26. З метою більш чіткого розуміння кількісних показників щодо використання даної санкції були проведені перерахунки кількості статей, які передбачали вищу міру покарання з абсолютних у відносні величини. Так, у КК УРСР 1960 р. їх кількість становила 10% від загальної кількості статей, а у КК УСРР 1927 р. такий показник склав 20%, що додатково свідчить про пом'якшення системи покарань у новому кримінальному законодавстві.

Тенденція гуманізації знайшла своє відображення у суттєвому зменшенні максимального терміну покарання у вигляді позбавлення

волі, який у період тоталітаризму становив 25 років, а в КК УРСР 1960 р. за особливо тяжкі злочини і для особливо небезпечних рецидивістів – 15 років. Цей Кодекс суттєво підвищував вікову межу настання кримінальної відповідальності – з 14 до 16 років, яка в дійсності у радянській Україні на підставі Постанови ЦВК і РНК СРСР від 7 серпня 1932 р. «Про охорону майна державних підприємств, колгоспів і зменшення суспільної (соціалістичної) власності» становила 12 років. Як вказує В.В. Галунько, даний нормативно-правовий акт отримав в історії назву «закон про п'ять колосків», який являє собою приклад антилюдського, антигуманного офіційного документу радянської влади⁵. Іншою характерною особливістю Кодексу стала поява в ньому значно більшої кількості статей, в яких встановлювалась кримінальна відповідальність за злочини у сфері природи, число яких дорівнювало 11, а в КК УСРР 1927 р. їх кількість складала 5. Даний показник свідчить про посилення уваги до природоохоронних питань, до числа яких увійшли знищення лісових масивів шляхом підпалу, умисне пошкодження лісонасаджень, незаконна порубка, полювання, порушення правил боротьби з хворобами і шкідниками рослин, потрава посівів, незаконне зайняття рибним промислом, самовільне захоплення землі, порушення правил боротьби з епідеміями, забруднення водойм. Характерною рисою Кодексу була фіксація у Главі V кримінальної відповідальності за злочини проти особистої власності громадян, якої не було в КК УСРР 1927 р., але були відсутні норми, покликані охороняти особисте життя громадян. Істотним недоліком кодексу була відсутність у ньому статей, які відображали національні особливості України і самобутність республіки. Особливістю КК УРСР 1960 р. було встановлення більш суворої відповідальності за злочини проти соціалістичної власності у 12 статтях у порівнянні з такими ж самими злочинами проти особистої власності громадян, які знайшли відображення у 7 статтях. Суттєва різниця прослідковується між санкціями таких статей: наприклад, крадіжка державного або громадського майна передбачає, згідно з ч. 3 ст. 81, позбавлення волі на строк від 5 до 15 років з конфіскацією майна та висиланням на

строк до 5 років, а за такий же самий злочин проти особистої власності громадян санкція передбачала позбавлення волі на строк від 4 до 10 років з конфіскацією майна.

II. Аналіз структури закону показує наявність чотирьохрівневої побудови «Кодекс – Частина – Глава – стаття», тобто у Кодексі залишається принцип традиційного поділення на Загальну та Особливу частини. Загальна частина складалась із 39294 зн., до неї входить 5 глав та 55 статей (табл. 1).

Таблиця 1

Кількісні показники КК УРСР 1960 р.

Найменування кодексу	Найменування частин	Σ хі	Кількість глав	N	$\bar{X}$	c_v	c_s
Кримінальний кодекс УРСР 1960 р.	Загальна	39294	5	55	712	0,74	2,25
	Особлива	79761	11	208	394	0,5	1,26
	Заг.+ Особл.	119055	16	263	460	0,71	3,38

До складу Особливої частини входять 79761 зн., 11 глав та 208 статті. Інтерес викликає та обставина, що співвідношення сум знаків Особливої та Загальної частин в ньому складає 2,02, при тому, що в КК УСРР 1927 р. така характеристика становила 1,6. З точки зору моніторингу, такий показник означає збільшення кількості знаків, які входили до складу Загальної частини Кодексу, тобто законодавець приділив значно більшу увагу у КК УРСР 1960 р. до понять «злочин», «покарання», «порядок призначення покарання» та «звільнення» від нього. Такий підхід суттєво відрізнявся від того, що у КК УСРР 1927 р. знайшли відображення кримінальна політика, спрямована на захист радянської держави, а також заходи соціального захисту та міри судово-виправного характеру.

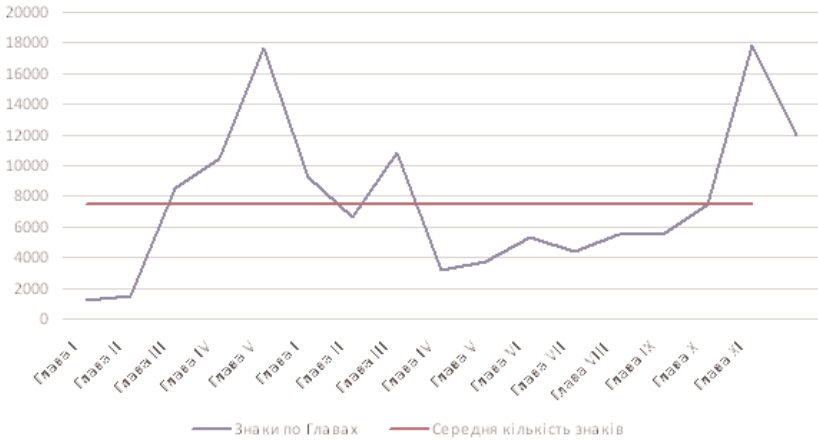
III. Розрахунки кількості знаків показали, що КК УРСР 1960 р. складається з 119055 зн., 16 глав та 263 статей, тобто загальний

обсяг КК УРСР 1960 р. у порівнянні з КК УСРР 1927 р. збільшився за кількістю знаків на 22%, а за кількістю статей, які склали відповідно 263 та 206 – на 27%. Проведені розрахунки показують, що з числа глав КК УРСР 1960 р. найбільша кількість знаків – 17836 – припадає на Главу XI «Військові злочини», яка складає 14,9% від всього акта. Достатньо близькими значеннями характеризується такий показник, як середня кількість знаків, яка припадає на одну статтю у КК УРСР 1960 р. – 460 зн., а у КК УСРР 1927 р. – 470 зн.

Наступним показником, який був використаний для моніторингу, є розподілення кількості статей усередині акту, яке показало, що найбільша кількість – 34 статті – припадає на Главу III «Злочини проти життя, здоров'я, волі і гідності особи», а найменша кількість – на Главу I «Загальні положення» – 3 статті.

IV. Розрахунки статистичних показників, які дають уявлення про розподіл матеріалу всередині акту. Доцільність використання коефіцієнта варіації (cv) для дослідження внутрішньої структури нормативно-правових актів обґрунтовується тим, що він показує, наскільки середня кількість знаків в одній статті відхиляється від середнього значення. Інакше кажучи, за його допомогою можна отримати кількісний показник нерівномірності розподілення сум знаків у статтях акту. Так, у КК УРСР 1960 р. коефіцієнт варіації дорівнює 0,71, що показує значне відхилення кількості знаків окремих статей від їх середнього значення (табл. 1). Другий статистичний показник – коефіцієнт асиметрії (cs) – показує розподіл обсягів загального матеріалу в різні сторони від середини акту. Виконані розрахунки показали, що $cs=3,38$, що свідчить про значну нерівномірність розподілення обсягів матеріалу в акті (табл. 1). Доказом цього положення є графік, на якому поданий розподіл обсягу матеріалу у відносних величинах у главах акту (рис. 1).

Рисунок 1. Розподілення обсягів текстового матеріалу по Главах КК УРСР 1960 р. (глави I–V – Загальна частина, VI–XVI – Особлива частина)

Розгляд цього графіку показує наявність трьох максимумів, один з яких припадає на Главу V (Загальної частини) – 17617 зн. чи 14,7%, другий – у Главі III (Особливої частини) – 10868 зн. чи 9,1% та третій – у Главі XI (Особливої частини) – 17836 зн. чи 14,9%. Найменша кількість текстового матеріалу міститься в Главі I (Загальної частини) – 1247 зн. чи 1,04% та у Главі II (Загальної частини) – 1462 зн. чи 1,2%. Таке розподілення обсягів текстового матеріалу свідчить про порушення такого принципу як рівномірність викладення матеріалу у нормативно-правовому акті. Додатковим показником, що підтверджує даний висновок, є високе значення ексцентриситету, який являє собою відношення максимальної та мінімальної кількості знаків в окремих статтях кодексу, що дорівнює 23,2.

V. Практичне використання методики дозволяє встановити нерівномірність викладення матеріалу та виявити пріоритетний напрямок правового регулювання, під яким розуміється розділ, на який припадає найбільша кількість знаків у змісті кодифікованого акта. Проведені розрахунки показали, що найбільша кількість –

17836 зн. та 33 статті – припадає на Главу XI «Військові злочини». Такий результат доводить, що радянська держава свою основну увагу приділяла надійному захисту соціалістичного ладу з використанням збройних сил та зобов'язувала всіх громадян приймати участь у цьому процесі. Другою за кількістю знаків є Глава V Загальної частини «Про призначення покарання і про звільнення від покарання», яка складалась з 17617 зн. та 17 статей. Тодішні радянські ідеологи виходили з ідеї можливості перевиховання та створення «нової радянської людини», яка повинна будувати соціалізм та керуватись «Моральним кодексом будівника комунізму». Тому автори КК УРСР 1960 р. приділили значний обсяг матеріалу питанням системи призначення покарань, обставинам, які пом'якшують чи обтяжують відповідальність, використанню умовного засудження та звільнення від кримінальної відповідальності, тобто комплексу мір, які повинні були забезпечити зразкову поведінку та чесне ставлення до праці. На третьому місці – Глава III Особливої частини «Злочини проти життя, здоров'я, волі і гідності особи», в якій регламентувались питання відповідальності за різні види вбивств, тілесних ушкоджень, залишення в небезпеці, ненадання допомоги, викрадення дитини та ін. Найменша кількість знаків припадає на Главу I Загальної частини «Загальні положення», яка регламентувала завдання Кодексу у вигляді захисту радянського суспільного державного ладу та соціалістичної власності.

Розгляд змісту кодифікованого акту показує несистемність викладення матеріалу, яке доводиться тим, що злочини проти власності викладені в Главі II та Главі V. Наявність такого недоліку доводиться також тією обставиною, що злочини проти природи були розташовані у чотирьох главах нормативно-правового акту: у Главі II «Злочини проти соціалістичної власності», у Главі VI «Господарські злочини», у Главі IX «Злочини проти порядку управління» та у Главі X «Злочини проти громадської безпеки, громадського порядку та народного здоров'я». Такі результати проведення моніторингу мають бути враховані проектантами при проведенні реформи кримінального права.

За результатами проведеної роботи можна зробити такі висновки. I. Показана доцільність використання методики моніторингу нормативно-правових актів, яка базується на системі кількісних показників для дослідження внутрішньої структури КК УРСР 1960 р. II. Доведена наявність тенденції збільшення кількості знаків, що виражається в зростанні загальної кількості знаків у КК УРСР 1960 р. на 22% у порівнянні з КК УСРР 1927 р. III. Проведені розрахунки показали нерівномірність викладення матеріалу всередині акту, що доводиться наявністю трьох максимумів, один з яких припадає на початок, другий – на середину, а третій – на кінцеву частину документа. При цьому, пріоритетним напрямком КК УРСР 1960 р. було встановлення відповідальності за військові злочини, які склали 14,9% від загального обсягу матеріалу, а на другому місці за значенням були питання призначення покарання та умовно-дострокового звільнення.

1. *Дзейко Ж. О.* Законодавча техніка в Україні: історико-теоретичне дослідження: монографія. Київ: Видавничо-поліграфічний центр «Київський університет», 2007. С. 164. 2. *Шутак И. Д.* Мониторинг правоприменения как действенное средство повышения качества правотворческой стратегии, тактики, техники // *Юридическая техника*. 2015. № 9. С. 836. 3. *Онищук І. І.* Правовий моніторинг: проблеми методології, теорії та практики: монографія. Івано-Франківськ – Дрогобич: Коло, 2017. С. 124. 4. *Копиленко О.Л., Кіндюк Б.В.* Теоретичні засади використання кількісних показників у дослідженнях пам'яток права // *Юридична Україна*. 2016. № 7–8. С. 7. 5. *Галуцько В. В.* Охорона права власності: Адміністративно-правові аспекти: монографія / за заг. ред. В.К. Шкарупи. Херсон: ХМД, 2008. С.47.

Kindyuk Borys. Monitoring of quantitative indicators of the CC of the USSR 1960

The article shows the practical use of the method of monitoring the legal acts, built on the calculation of the number of characters that fall under the codified act, chapter, article. The existence of a humanization punishment trend in the Criminal Code of the UkrSSR in 1960, a significant uneven distribution of the material of the

material, and a priority line of legal regulation related to the responsibility for war crimes are highlighted. The calculations of the total number of signs in the 1960 UkSSR Criminal Code showed an increase in the volume of material, the number of articles in comparison with the Criminal Code of the Ukrainian SSR in 1927.

The reason for the adoption of the Criminal Code of the Ukrainian SSR in 1960 was the change in the policy of the Soviet Union, which entered the history of the state and the law, called "Khrushchev thaw", and aimed at mitigating and democratizing the communist regime. This legislative act was based on the principles and general provisions established by the Foundations of the criminal legislation of the Union of Soviet Socialist Republics and the Union republics, which was approved by the Supreme Soviet of the USSR in 1958. The main task of the Criminal Code of the USSR in 1960 was the replacement of the adopted in Stalin's times by the Criminal Code of the Ukrainian SSR in 1927, which ceased respond to new socio-political realities. The adoption of this document was carried out through the implementation of the all-Union program of codification of criminal legislation, within which were adopted similar codes in almost all the Union republics of the Soviet Union. Therefore, on December 28, 1960, the Supreme Council of the Ukrainian SSR adopted the Criminal Code of the Ukrainian SSR in 1960, which actually continued to operate until the adoption of the Criminal Code of Ukraine in 2001 and to which changes were constantly made. The Criminal Code of the USSR in 1960 compared with the Criminal Code of the Ukrainian SSR in 1927 was based on a more humanistic doctrine of relations between the state and society, proving decriminalization in it of more than 70 acts, which were defined earlier as a crime. The main provisions of this act indicated a significant democratization of the criminal policy of the state through the abolition of rigid and uncertain norms in the criminal legislation of the Stalin era, among which the concept of "enemy of the people" belonged.

Consideration of the mechanism of implementation of the analytical function of legal monitoring shows that it consists of the following components: 1) the institutional component; 2) technological component; 3) technical and legal component. Consideration of the contents of the last component shows that it represents a set of legal means, methods, methods and methods for assessing the object of monitoring, as well as data on its status, dynamics and development prospects. Based on this position, it is proposed to assess the state of regulatory acts by using quantitative indi-

cators based on the calculation of the number of signs of the act, its parts and other indicators.

At the suggestion of scientists, they are considered appropriate to them: the total amount of signs, the number of articles, the average number of characters per article in each document, the standard deviation, eccentricity, as well as statistical indicators such as the coefficient of variation and the coefficient of asymmetry. With the help of these indicators, a methodology for monitoring regulatory acts is implemented, which consists of the following five points: 1) analysis of the content of the legal act; 2) study of the structure of the law; 3) calculation of the number of signs from which the legislative act is drawn up; 4) calculations of statistical indicators, which give an idea of the distribution of material within the act; 5) the practical application of the results obtained in the implementation of the methodology.

The review of the content of the codified act shows the non-systemic presentation of the material, which is proved by the fact that the crimes against property are set forth in Chapter II and Chapter V. The presence of such a disadvantage also proves the fact that crimes against nature were located in the four chapters of the regulatory act: in Chapter II "Offenses against Socialist Property", in Chapter VI, "Economic Crimes", in Chapter IX "Offenses against the Order of Governance" and in Chapter X, "Crimes against Public Security, Public Order and Public Health". Such results of monitoring should be taken into account by designers during the reform of criminal law.

Keywords: monitoring, Criminal Code of the Ukrainian SSR in 1960, quantitative indicators, priority directions, sanction.